

Kompensationen for den nedsatte arbejdstid skal ikke rummes inden for disse rammer. Det er regeringens opfattelse, at sociale og menneskelige grunde taler for en kortere arbejdstid. Samtidig gør den stærke økonomiske fremgang en beskednen nedsættelse af arbejdstiden mulig.

På det offentlige arbejdsmarked gennemføres den samme nedsættelse af arbejdstiden. Der sker en forøgelse af antallet af offentligt ansatte under hensyn til samme produktivitetsstigning som i den private sektor, men med særskilt vurdering af forholdene i de enkelte offentlige sektorer.

Den samlede faste løn forhøjes med 1,75 pct. i det første overenskomstår og med 1,25 pct. i det andet overenskomstår. Herudover afsættes der 0,5 pct. af lønsummen til løsning af de specielle krav inden for området. Endelig skal der ske en vis regulering af lønningerne i den offentlige sektor i forhold til lønudviklingen på det private arbejdsmarked.

Skulle parterne ikke kunne blive enige om udfyldningen af disse rammer, oprettes der for hvert område et paritetisk nævn, om fornødent suppleret med en opmand.

Fredspligten på arbejdsmarkedet indtræder ved lovens stadfæstelse.

Det er naturligvis altid betænkeligt for en regering at gribe ind og gennem lovgivning diktere løn- og arbejdsvilkår på arbejdsmarkedet. På den anden side har vi uægtelig ofte oplevet det før. Vi erkender fuldt ud, at arbejdsmarkedets parter langt bedre ville være i stand til selv at finde velfungerende løsninger. Når regeringen ikke desto mindre nu er blevet nødt til at gribe ind, har vi valgt puljeløsningen, som efter vor mening er den lempeligste form for indgreb. Lovforslaget fastlægger nogle rammer, hvorefter det er op til overenskomstparterne at udfylde disse rammer. Det giver endvidere mulighed for, at der på det decentrale niveau kan foregå de forhandlinger, der end ikke kom i gang under det hidtidige forhandlingsforløb.